

MBS039

ARIEL HUNGARY - BIBLIATANÍTÁSOK

AZ EGYHÁZ ELRAGADTATÁSA

Dr. Arnold Fruchtenbaum

ARIEL
HUNGARY
bibliatanitasok.hu

BIBLIATANITASOK@GMAIL.COM

Tartalomjegyzék

I. A LÁTHATATLAN EGYHÁZ MEGHATÁROZÁSA

II. AZ EGYHÁZ ELRAGADTATÁSA

A. Az elragadtatás eseményei

1. János 14:1-3
2. I. Thesszalónika 4:13-18
3. I. Korinthus 15:51-58

B. Az elragadtatás időzítése

III. AZ EGYHÁZ ELRAGADTATÁSÁT KÖVETŐ KÉT ESEMÉNY

A. A Messiás ítélőszéke

1. Az ítélet
2. A jutalmak

B. A Bárány menyegzője

Hallanotok kell majd háborúkról és háborúk híreiről: meglássátok, hogy meg ne rémüljete; mert mindezeknek meg kell lenniök. De még ez nem itt a vég. Mert nemzet támad nemzet ellen, és ország ország ellen; és lesznek éhségek és döghalálok, és földindulások mindenfelé. Mind ez pedig a sok nyomorúságnak kezdete.

Máté 24:6-8

A láthatatlan vagy egyetemes egyház minden igaz hívőből áll, míg a látható helyi gyülekezetnek hívők és hitetlenek egyaránt lehetnek a tagjai. A láthatatlan egyház eszkatológiája (végső idők tana) valójában a nagy nyomorúság előtti események tanulmányozásához tartozik. A láthatatlan egyház eszkatológiája öt fő részt tartalmaz: az egyház elragadtatását; az egyház ítéletét és jutalmait; az egyház házasságkötését a Messiással, az egyház uralkodását a Messiással együtt a királyságban; az egyház lakozását Istennel, a szentháromsággal, az új Jeruzsálemben.

Jelen messiási bibliatanulmányunk körébe csak az első három téma esik, ezért három főbb részre osztjuk ezt a tanulmányt: a láthatatlan egyház meghatározása, az egyház elragadtatása, és az egyház elragadtatását követő két esemény.

I. A LÁTHATATLAN EGYHÁZ MEGHATÁROZÁSA

Az Írás öt részéből határozhatjuk meg, hogy mi is tartozik a láthatatlan egyház egyértelmű meghatározásába. Ennek megértése segít rávilágítani arra, hogy pontosan kik vesznek részt az elragadtatásban.

Az első rész Kolossé 1:18, ami azt írja, hogy az egyház a Messiás teste: *És Ő a feje a testnek, az egyháznak: a ki a kezdet, elsőszülött a halottak közül; hogy mindenekben Ő legyen az első.*

A második rész, Efézus 2:11-16 leírja a testnek, az egyháznak az összetételét: *Annakokáért emlékezzetek meg arról, hogy egykor ti a testben pogányok, kiket körülméletlenségnek nevez vala amaz úgynevezett s a testen kézzel megcsinált körülméletlenség, hogy ti, mondom, abban az időben Krisztus nélkül valók voltatok, Izráel társaságától idegenek, és az ígért szövetségeitől távol valók, reménységetek nem vala, és Isten nélkül valók voltatok e világon; Most pedig a Krisztus Jézusban ti, kik egykor távol valátok, közelvalókká lettetek a Krisztus vére által. Mert Ő a mi békességünk, ki egygyé tette mind a két nemzetséget, és lerontotta a közbevetett választófalat, Az ellenségeskedést az Ő testében, a parancsolatoknak tételekben való törvényét eltörölvén; hogy ama kettőt egy új emberré teremse Ő magában, békességet szerezvén; és hogy megbékéltesse az Istennel mind a kettőt, egy testben a keresztfá által, megölvén ezen az ellenségeskedést.*

Az egyház, a Messiás testének összetétele zsidók és pogányok közössége, akiket a Jesuába (Jézusba) vetett hitük egyesít. Ez a rész egyértelművé teszi, hogy többé nem létezik sem pogány egyház, sem zsidó egyház. A Messiás haláláig két egység létezett: a zsidók és a nem zsidók (pogányok). Ám most egy harmadik egység is létrejött: az *egy új ember*, akit *egy testként* határoznak meg, az egyházként. Az egyház nem zsidó, és nem is pogány, hanem zsidó-pogány, zsidó és pogány hívőkből áll, akik egy új egységet alkotnak: az egyházat. Mindkettő megőrzi etnikai azonosságát. Ez az igazi egység egyformaság nélkül. Így *a pogányok örökös társak és egyugyanazon test tagjai és részesei az ő ígértének a Krisztus Jézusban az evangélium által* (Efézus 3:6); *részestársak*, de nem „elnevők”.

Az egyházi (gyülekezeti) kor fő célja Apostolok Cselekedetei 15:14 szerint az, hogy a pogányok közül hívjon ki embereket az evangélium által: *Simeon elbeszélé, mimódon gondoskodott először az Isten, hogy a pogányok közül vegyen népet az ő nevének.*

Ez a pogányok közüli kihívás addig tart, amíg a pogányok teljes száma, amit Isten elrendelt, be nem telik, Róma 11:25-27 szerint: *Mert nem akarom, hogy ne tudjátok atyámfiat ezt a titkot, hogy magatokat el ne higgyétek, hogy a megkeményedés Izráelre nézve csak részben történt, a meddig a pogányok teljessége bemegegyen. És így az egész Izráel megtartatik, a mint meg van írva: Eljő Sionból a Szabadító, és elfordítja Jákóbtól a gonoszságokat: És ez nekik az én szövetségem, midőn eltörlöm az ő bűneiket.*

Tehát amíg Isten munkát végez a pogányok között, ennek célja nem kizárólag a pogányokhoz kötődik, hanem a zsidókhoz is. Valójában a pogányok üdvösségének egyik célja az, hogy a zsidókat féltékenységre ingerelje, és sokan közülük eljussanak a Messiásba vetett hitre az egyházi (gyülekezeti) kor alatt (Róma 11:11-15). A pogány hívők részesülnek a zsidó szövetségek áldásaiban, és beoltatnak a zsidó olajfába (Róma 11:17-24), *mert az idvesség a zsidók közül támadt* (János 4:22). Az egyház tehát egyszerűen zsidó tagokból áll, akik a természeti ágak, és pogány tagokból, akik az olajfa vad ágai. Ez a két egység hit által egyesül a Messiásban.

Egy harmadik rész magyarázza el azt, hogyan kerül be valaki a testbe. I. Korinthus 12:13: *Mert hiszen egy Lélek által mi mindnyájan egy testté kereszteleztünk meg, akár zsidók, akár görögök, akár szolgák, akár szabadok; és mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg.* Az egyház tehát a Messiás teste, amely zsidó és pogány hívőkből egyaránt áll, a testbe pedig a Lélek keresztsége által kerülnek be. Minden hívő tagja a testnek a Szentlélek keresztsége miatt, ami abban a pillanatban történik meg, amint valaki hisz és üdvözülni kezd. Ha tudjuk, hogyan válik valaki a Messiás testének tagjává, az segít meghatározni azt, hogy mikor is kezdődött az egyház. Ez pedig azért fontos, hogy meghatározzuk, kik is részesei az elragadtatásnak.

A negyedik részben a jövőidő használata miatt egyértelmű, hogy a Lélek keresztsége Apostolok Cselekedetei 1:5 idején még nem történt meg: *Hogy János ugyan vízzel keresztelt, ti azonban Szent Lélekkel fogtok megkereszteltetni nem sok nap múlva.*

Az egyház kifejezést először Máté 16:18-ban látjuk, ahol szintén a jövő időt használják: *ezen a kősziklán építem fel az én anyaszentegyházamat.* Az egyház nem létezett az Ószövetségben, és nem létezett az evangéliumi történelem idején sem.

Ha a Lélek keresztsége Apostolok Cselekedetei 1:5-ben még mindig eljövendő volt, akkor a kérdés az, hogy „Mikor kezdődött?” Általánosságban egyetértenek abban, hogy a Lélek keresztsége Apostolok Cselekedetei 2. fejezetében pünkösdkor kezdődött, bár magából Apostolok Cselekedetei 2-ből ez nem bizonyítható, hiszen ez a rész semmit sem ír a Lélek keresztségéről. Azonban az ötödik írásrészről – Apostolok Cselekedetei 11:15-16-ból – egyértelmű, hogy a Lélek keresztsége Apostolok Cselekedetei 2-ben kezdődött: *Mikor pedig én elkezdtem szólni, leszállt a Szent Lélek ő reájok, miképpen mi reánk is kezdetben. Megemlékezém pedig az Úrnak ama mondásáról, a mint mondá: János ugyan vízzel keresztelt, ti azonban Szent Lélekkel fogtok megkereszteltetni.*

Amikor Péter a 15. vers elején azt mondja, hogy *miképpen mi reánk is kezdetben*, akkor a zsidó apostolok Apostolok Cselekedetei 2-ben megtapasztalt élményére utal. Majd a 16. versben Péter Apostolok Cselekedetei 1:5 verset idézi és kijelenti, hogy az 5. versben szereplő Lélek keresztségről szóló prófécia *kezdetben* teljesült be, amikor a Szentlélek leszállt a zsidó apostolokra pünkösdkor.

Az egyértelmű meghatározás tehát az, hogy a Messiás teste, az egyház zsidó és pogány hívőkből áll, és ebbe a testbe kizárólag a Lélek keresztsége által lehet bekerülni. Mivel a Lélek keresztsége csak Apostolok Cselekedetei 2-ben, pünkösdkor kezdődött, az egyház sem létezhetett ezt megelőzően. Amikor Máté 16:18-ban Jézus az egyházának felépítéséről beszélt, a jövő időt használta, ami szintén azt mutatta, hogy az egyház még nem született meg. Ennek fő oka az volt, hogy mind a feltámadása (Efézus 1:19-20), mind a mennybemenetele, valamint az ezeket követő lelki ajándékok ajándékozása (Efézus 4:7-12) szükséges

előfeltételei voltak az egyház építésének.

Az egyház tehát az Apostolok Cselekedetei 2-ben szereplő pünkösdtől az egyház elragadtatásáig tartó időszak igaz hívőiből áll. Az elragadtatásban nem vesznek részt az ószövetségi szentek, sem a nagy nyomorúság szentjei. Ezért azok a szentek, akik részt vesznek az elragadtatásban kizárólag az egyház szentjei. Az elragadtatásról szóló írásrészek világosan kijelentik, hogy csakis a *Krisztusban* lévők vesznek részt az elragadtatásban. Pál minden írásában ilyen kifejezéseket használ: *Krisztusban, Jézusban, Jézus Krisztusban, Krisztus Jézusban, Őbenne, Akiben, az Úrban*, s ezzel a kifejezéssel azokra utal, akik a Lélek által bekereszteltettek a Messiás testébe, az egyházba.

II. AZ EGYHÁZ ELRAGADTATÁSA

Az egyház elragadtatásával kapcsolatban két különböző téma merül fel: először, magának az elragadtatásnak az eseményei; másodsor pedig az elragadtatás időzítése.

A. Az elragadtatás eseményei

Három kulcsfontosságú részt kell tanulmányoznunk ahhoz, hogy megértsük az egyház elragadtatását.

1. János 14:1-3

Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek én bennem. Az én Atyámnak házában sok lakóhely van; ha pedig nem volna, megmondtam volna néktek. Elmegyek, hogy helyet készítsek néktek. És ha majd elmegyek és helyet készítek néktek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket; hogy a hol én vagyok, ti is ott legyetek.

Ez a rész nem írja le részletesen az elragadtatás eseményét, ám tartalmazza azt az ígéretet, amelyben Jesua megígérte azt, hogy visszatér a hívőkért. Az időzítéssel vagy a körülményekkel kapcsolatban semmit sem leplez le, csak magát a tényt, hogy a Messiás eljön a szentjeiért. Ez a szentekért való eljövétel a másik két írásrész kijelentéseinek is témája. Ez a rész egy kulcsfontosságú pontot hangsúlyoz: a hívőkért való eljövétel célja az, hogy elvigye őket egy olyan helyre, ahová akkor ment. Mivel Jesua akkor a mennybe ment, ezzel az eljövettel a mennybe viszi a szenteket, nem a földre. Ez azért fontos, mert a poszt-tribulációs (nyomorúság utáni) tanítás szerint a szentek az Úrral a levegőben találkoznak, és vele együtt visszatérnek a földre. Itt azonban nem ezt az ígéretet látjuk; hanem azt, hogy eljön, hogy elvigye a szenteket a mennybe. Ez a rész semmit nem említ az elragadtatás időzítésével kapcsolatban, csupán annyit, hogy ennek eredményeként az egyház szentjei belépnek a mennybe. Ez pontosan beleillik a pre-tribulációs (nyomorúság előtti) tanításba.

2. I. Thesszalonika 4:13-18

Ez a rész leírja az elragadtatás eseményeit. Pál egy Thesszalonikában felmerült kérdésre: „Azok a hívők, akik meghaltak, lemaradnak-e az elragadtatás előnyéről?” válaszolt a 13-15. versben: *Nem akarom továbbá, atyámfiain, hogy tudatlanságban legyetek azok felől, a kik elaludtak, hogy ne bánkódjatok, mint a többiek, a kiknek nincsen reménységök. Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadott, azonképpen az Isten is előhossa azokat, a kik elaludtak, a Jézus által ő vele együtt. Mert ezt mondjuk néktek az Úr szavával, hogy mi, a kik élünk, a kik megmaradunk az Úr eljöveteléig, épen nem előzzük meg azokat, a kik elaludtak.*

Ezek az élő hívők értették, hogy eljön majd az elragadtatás, de nem értették, hogy az elhunyt szentek hogyan lesznek ennek részesei. Emiatt néhányan úgy gondolták, hogy csak az élő hívők élvezik majd az elragadtatás előnyeit, ám a halott hívők nem. A kérdés maga azért merült fel, mert néhány hívő akkoriban halt meg. A még élő szeretteiket nyomasztotta a tudatlanság afelől, hogy mi vár rájuk a jövőben. Úgy tűnik, hogy amikor Pál még velük volt,

tanította őket az elragadtatásról az élő hívők vonatkozásában, de a halott hívők vonatkozásában nem.

A hívők halálával kapcsolatban Pál az „alszanak” kifejezést használta. Ez a kifejezés, amikor a halál szinonimájaként használják, kizárólag hívőkre vonatkozik, és nem a hitetlenekre. Ezért a Biblia a hívők halálát a fizikai tevékenységük átmeneti felfüggesztésének tekinti addig, amíg a hívő fel nem ébred az elragadtatáskor. Ahogyan a fizikai alvás a fizikai tevékenységek átmeneti felfüggesztését jelenti addig, amíg az ember fel nem ébred, bár a mentális tevékenysége nincs felfüggesztve, úgy a halál is a fizikai tevékenység átmeneti felfüggesztése addig, amíg az ember fel nem ébred a feltámadáskor. Ezek a versek nem a „lélek-alvást” tanítják, hiszen a szellem-lélek aktivitása, tevékenysége nem szűnik meg, csakis a fizikai tevékenység.

Miután kijelentette, hogy az elhunyt hívők előbb élvezik az elragadtatást, mint az élők, Pál a 16-17. versekben hét pontban részletezte az elragadtatás időrendi sorrendjét, hogy megmutassa, miért is van ez így: *Mert maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonával leszáll az égből: és feltámadnak először a kik meghaltak volt a Krisztusban; Azután mi, a kik élünk, a kik megmaradunk, elragadtatunk azokkal együtt a felhőkön az Úr elébe a levegőbe; és ekképpen mindenkor az Úrral leszünk.*

Először, *Maga az Úr leszáll az égből.* Valamikor a jövőben a Messiás eljön a mennyek mennyéből, és leszáll az atmoszférába, a levegőébe.

Másodszor, *riadóval* teszi ezt. Az itt használt görög szó egy katonai vezető parancsa, aki kijön a főparancsnoki sátrából, és kiad egy parancsot. Egy nap a főparancsnok eljön mennyei sátrából és kiált. Kiad egy parancsot a feltámadásra és a hívők átváltozására.

Harmadszor, *arkangyal szózatával.* Gyakran angyalokat használnak arra, hogy Isten tervét elindítsák. Az elragadtatással kapcsolatban Mihály arkangyalt fogja így használnia Isten. Azt nem írja az Írás, hogy mit mond majd a hang. Ha azonban az ismert katonai eljárást alkalmazzuk erre a helyzetre, akkor ez a szó egyszerűen a főparancsnok parancsának vagy kiáltásának ismétlése lesz az alparancsnok által. Jesua adja meg az elragadtatás eseményének kezdetét jelző *kiáltást* vagy parancsot, Mihály feladata pedig az, hogy a parancs megismétlésével mindezt beindítsa.

Negyedszer, *isteni harsonával.* A harsonát vagy trombitát imádatra vagy csatára történő felszólításként, hívásként használták. Miután Mihály megismétli a parancsot, felhangzik a harsona, és ez mozgásba lendíti magát az elragadtatást. Ez a harsona tehát felhívásként szolgál arra, hogy a terv elkezdődjön, beinduljon.

Ötödször, *feltámadnak először a kik meghaltak volt a Krisztusban.* Ez a halott szentek feltámadása. Azért nem maradnak le az elragadtatás előnyeiről, mert valójában ők lesznek azok, akik azt elkezdhetik elsőként élvezni. A *Krisztusban* kifejezés az elragadtatáskor történő feltámadást azokra korlátozza, akiket a Szentlélek bekeresztelt a Messiás testébe, az egyházba. Így ezeknek a halott szenteknek a feltámadása kizárólag az egyházi kor szentjeire korlátozódik. Isten prófétikus programja szerint az ószövetségi szentek egy későbbi időpontban támadnak majd fel.

Hatodszor, *azután mi, a kik élünk, a kik megmaradunk, elragadtatunk azokkal együtt a felhőkön.* A halott szentek feltámadását az élő szentek elvitele követi. Kivételesen minden hívő kivételül a földről, és egyesül az *Úrral* az égben. Az itt használt görög szó a *harpazó*, amelynek jelentése „felemeltetni”. Az angol elragadtatás kifejezés a görögnek megfelelő latin fordításból ered. Az élő hívők felemeltetnek, elragadtatnak a halott hívőkkel együtt.

A hetedik állomás: találkozunk *az Úrral a levegőben; és ekképpen mindenkor az Úrral leszünk.* Az elragadtatás eseményének utolsó lépése az, hogy a feltámasztott halott hívők és az elvitt élő hívők találkoznak az Úrral a levegőben. Ezt követően látjuk a garanciát arra, hogy miután a hívők egyesültek vele a levegőben, állandóan vele maradnak, és visszatérnek vele a

mennybe, ezzel teljesítve be János 14:1-3 ígérését. Ez a rész sem említ semmit az elragadtatás idejéről, csak azt az időrendi sorrendet említi, amelyben az elragadtatás megtörténik. Pál tehát azzal az igazsággal vigasztalja a gyászoló tagokat, hogy a halott hívők nem maradnak le az elragadtatás előnyeiről; igazság szerint ők lesznek azok, akik elsőként élvezik annak előnyeit a 18. vers szerint: *Annakokáért vigasztaljátok egymást e beszédekkel.*

3. I. Korinthus 15:51-58

A harmadik rész a testek állapotának, természetének megváltozásáról szól. Az 50. vers kinyilvánítja az elragadott élők és a feltámasztott halott szentek elváltozásának szükségességét: *Azt pedig állítom atyámfiainak, hogy test és vér nem örökölheti Isten országát, sem a romlandóság nem örökli a romolhatatlanságot.*

Ennek a mondatnak a háttérét I. Mózes 2:17-ben látjuk: *De a jó és gonosz tudásának fájáról, arról ne egyél; mert a mely napon ejenedel arról, bizony meghalsz.*

A gondolat továbbfejlődik I. Mózes 3:17-19-ben: *Az embernek pedig monda: Mivelhogy hallgattál a te feleséged szavára, és ettél arról a fáról, a melyről azt parancsoltam, hogy ne egyél arról: Atkozott legyen a föld te miattad, fáradságos munkával élj belőle életednek minden napjaiban. Tövist és bogácskórót teremjen tenéked; s egyed a mezőnek fűvét. Orczád veritékével egyed a te kenyeredet, míglen visszatérsz a földbe, mert abból vétettél: mert por vagy te s ismét porrá leszel.*

A bűn miatt az ember a romlottság és halandóság alanya lett.

Minden emberre úgy tekint az Írás, mint akik vétkesek abban, hogy részt vettek Ádám bűnében, ami Róma 5:12-14 szerint nekik tulajdonított: *Annakokáért, miképen egy ember által jött be a világra a bűn és a bűn által a halál, és akképen a halál minden emberre elhatott, mivelhogy mindenkinek vétkeztek; Mert a törvényig vala bűn a világon; a bűn azonban nem számított be, ha nincsen törvény. Úgyde a halál uralkodott Ádámtól Mózesig azokon is, a kik nem az Ádám esetének hasonlatossága szerint vétkeztek, a ki ama következőnek kiábrázolása vala.*

Az emberiség halálos ítélet alatt él, és a fizikai teste a romlásnak és halandóságnak van kitéve. A bűnös természet része a fizikai testnek, és a bűn eredményei nyilvánvalóvá válnak a test halálában. Az ilyen test, amely a bűnnek, a halandóságnak, halálnak és romlásnak van alávetve, nem léphet be az örök állapotba. Így szükségszerűvé válik egy változás – akár feltámadás, akár átváltozás által –, mielőtt a testek beléphetnek az örökkévalóságba.

Ezt a szükségszerű változást az 51-53. versek írják le: *Ímé titkot mondok néktek. Mindnyájan ugyan nem aluszunk el, de mindnyájan elváltozunk. Nagy hirtelen, egy szempillantásban, az utolsó trombitaszóra; mert trombita fog szólani, és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, és mi elváltozunk. Mert szükség, hogy ez a romlandó test romolhatatlanságot öltön magára, és e halandó test halhatatlanságot öltön magára.*

A hangsúly a változás gyorsaságán és sebességén van. *Nagy hirtelen* lesz meg. E mögött a kifejezés mögött a görögben a modern „atom” szó húzódik meg. Azt hangsúlyozza tehát a szerző, hogy mindez „egy atomnyi idő alatt” történik majd meg; ilyen gyorsan. Ráadásul egy *szempillantás* alatt történik. Ez nem magára a pislogásra utal, hanem a „hirtelen történő felismerésre”. Olyan ez, mint amikor találkozunk valakivel, aztán hirtelen rájövünk, hogy ki is ő. Ezt a hirtelen történő felismerést jelenti a *szempillantás* kifejezés. Ez is a változás gyorsaságát hangsúlyozza.

Ez az esemény az utolsó *trombitaszó* elhangzásakor történik meg (I. Thesszalonika 4:16). A midtribulacionisták és a posztribulacionisták is a Jelenések könyvének hetedik trombitaszavával próbálják meg azonosítani ezt a trombitaszót. Ez azonban nem lehet azonos azzal az *utolsó trombitaszóval*, amiről Pál írt, hiszen amikor Pál megírta első levelét a korinthusbelieknek, akkor János még nem írta meg a Jelenések könyvét. A korinthusiaknak nem lehetett tudomásuk a hét trombitáról. Mégis nyilvánvaló a Pál által használt, határozott

névelővel ellátott, az utolsó trombitaszó kifejezésből, hogy a korinthusbeliektől elvárta, hogy tudják, miről beszél. A trombitákat kizárólag az ószövetségből ismerhették, különösen a kürtzengés ünnepéből. Az *utolsó trombitaszó* erre az ünnepre utal, valamint arra a zsidó gyakorlatra, szokásra, hogy ezen az ünnepen minden évben megszólaltatták a kürtöket. A szertartás alatt több rövid trombitaszó hallatszik, amelyeket végül a *tekia gedolának*, vagyis „nagy trombitaszónak” nevezett hosszú trombitaszó zár. Pál erre gondolt, amikor az *utolsó trombitaszó* kifejezést használta. Önmagában ez semmit sem árul el az elragadtatás időzítésével kapcsolatban, csupán annyit, hogy amikor eljön az elragadtatás, akkor a kürtzengés ünnepét teljesíti be. Ez a trombitaszó ugyanaz, mint amelyről I. Thesszalónica 4:16 beszél *isteni harsonaszó* néven. Ebben a részben azt látjuk, hogy a harsonaszóra a halott szentek feltámadnak romolhatatlanságra, az élő szentek pedig elválnak. Így az 53. versben a romlottság kérdése – ami a holt test mennyibe kerülésének akadálya – megoldódik a feltámadáson keresztül, amikor is romolhatatlanná válik. A halandók – azok, akik élnek – az átvitelen keresztül halhatatlanságot öltenek magukra.

Ennek az új, megdicsőült testnek a természetéről nem áll rendelkezésre sok kijelentés, ám tudunk róla bizonyos dolgokat. Ami a feltámadott testről egyértelműen le van írva, azt I. Korinthus 15:35-49-ben találjuk. A 42-49. és 53. versekben a feltámadott testtel kapcsolatban hat dolgot látunk.

A 42-49. vers így szól: *Éppen így a halottak feltámadása is. Elvettetik romlandóságban, feltámasztatik romolhatatlanságban; Elvettetik gyalázatosságban, feltámasztatik dicsőségben; elvettetik erőtelenségben, feltámasztatik erőben. Elvettetik érzéki test, feltámasztatik lelki test. Van érzéki test, és van lelki test is. Így is van megírva: Lőn az első ember, Ádám, élő lélekké; az utolsó Ádám megelevenítő szellemmé. De nem a lelki az első, hanem az érzéki, azután a lelki. Az első ember földből való, földi; a második ember, az Úr, mennyből való. A milyen ama földi, olyanok a földiek is; és a milyen ama mennyei, olyanok a mennyeiek is. És amiképpen hordtuk a földinek ábrázatját, hordani fogjuk a mennyeinek ábrázatját is.*

Az 53. vers: *Mert szükség, hogy ez a romlandó test romolhatatlanságot öltson magára, és e halandó test halhatatlanságot öltson magára.*

Először is a 42. versben egy romolhatatlan testet látunk. Másodszor, a 43. vers első részében látjuk, hogy ez megdicsőült test. Ugyanezt írja Filippi 3:21 is. Harmadszor, a 43. vers második részében látjuk, hogy ez a feltámadás erejével bíró test lesz. Negyedszer, a 44-46. versekben ez spirituális test. Ötödször, a 47-49. versekben ez mennyei test lesz. Valamint hatodszor, az 53. vers szerint halhatatlan test lesz.

Lehetséges, hogy a Messiás feltámadott testének tanulmányozásából kaphatunk némely információt az új test természetét illetően, evvel azonban nagyon körültekintően kell eljárunk. Az információ ezen forrásának van egy fő hátránya: nem mindig könnyű meghatározni azt, hogy a Messiás testére vonatkozó dolgok a feltámadásából vagy isteni természetéből kifolyólag voltak igazak. A testére vonatkozó következő megállapítások tehát igazak lehetnek ugyan minden feltámadott testre, ám lehet, hogy közülük nem mind érvényesíthető általánosan, és csakis ránézve igaz az isteni mivolta miatt. Tudjuk, hogy a Messiás hangját felismerték, ugyanolyan volt, mint halála és feltámadása előtt (János 20:16). Felismerték fizikai vonásait is, bár ez nem minden esetben volt azonnali (János 20:26-29, 21:7). Nagyon is valós hús és csontból álló test volt, nem csupán fantomtest, hiszen megölelhető volt (János 20:17,27). A feltámadott Messiás képes volt arra, hogy hirtelen eltűnjön (Lukács 24:31), és átkeljen a falon (János 20:19). Olyan test volt, amely képes volt az evésre (Lukács 24:41-43). Ismétlem, ezen jellemzők nagy része igaz lehet minden feltámadott testre, ám egészen az elragadtatásig nem tudhatjuk, hogy vajon teljességében igazak lesznek-e a hívő új testére.

Végül az 54-58. versekben azt látjuk, hogy a halandóságból a halhatatlanságba és a romolhatóságból a romolhatatlanságba történő átmenet a halál feletti végső győzelmet

eredményezi: *Mikor pedig ez a romlandó test romolhatatlanságba öltözik, és e halandó halhatatlanságba öltözik, akkor beteljesül amaz ige, mely meg vagyon írva: Elnyeletett a halál diadalra. Halál! hol a te fullánkod? Pokol! hol a te diadalmad? A halál fullánkja pedig a bűn; a bűn ereje pedig a törvény. De hála az Istennek, a ki a diadalmat adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által. Azért szerelmes atyámfiai erősen álljatok, mozdíthatatlanul, buzgólkodván az Úrnak dolgában mindenkor, tudván, hogy a ti munkátok nem hiábavaló az Úrban.*

B. Az elragadtatás időzítése

Az elragadtatással kapcsolatos második kérdés az, hogy „Mikor fog megtörténni?”. Az Írás számos bizonyíték alapján egyértelműen azt tanítja, hogy az elragadtatás a nagy nyomorúság előtt történik meg.

Az első bizonyíték az, hogy nem létezik olyan, a nagy nyomorúságot tárgyaló bibliai rész, amelyben megemlítenék az egyházat. Az a tény, hogy a nagy nyomorúság alatt találunk szenteket, nem bizonyítja, hogy az egyház is jelen lesz, mint ahogyan az ószövetségben élt szentek léte sem azt bizonyítja, hogy akkor már létezett az egyház. Már megmutattuk azt, hogy az egyház pünkösdkor kezdődött, a Szentlélek keresztelő szolgálatával. Így az ószövetségi szentek nem részei az egyháznak. Ugyanígy a nagy nyomorúság alatt a szentek létezése nem bizonyítja azt, hogy az egyház is ott van, hiszen egyetlen egyszer sem nevezi az Írás őket egyháznak. A Jelenések könyvében különösen nyilvánvaló és jelentős az a tény, hogy az Írásokban az egyházat egyszer sem említik a nagy nyomorúságot taglaló részekben. A Jelenések könyvének 1-3. fejezeteiben egyértelműen látjuk az egyházat a nagy nyomorúságot megelőző események kapcsán. Később a 19-22. fejezetekben látjuk újra az egyházat, ám ezek a részek a nagy nyomorúságot követő időszakkal foglalkoznak. A 6-18. fejezetekben azonban, amelyek kifejezetten a nagy nyomorúsággal foglalkoznak, az egyházat egyetlenegyszer sem említik. Ez igen szokatlan, különösen annak fényében, hogy milyen előkelő szerepet foglal el az egyház a nagy nyomorúságot megelőző és az azt követő időszakok tárgyalásában. A Jelenések könyvének kívüli fejezetekre is igaz, hogy a nagy nyomorúságot tárgyaló részekben az egyházat egyáltalán nem említik. Bár ez csupán hallgatáson alapuló érv a Jelenések könyvének szerkezetén belül, mégis valóban erőteljes érv. Az átfogó igemagyarázat alapján lehetetlen, hogy valaki olyan részhez lapozzon az Írásban, ami a nagy nyomorúságról szól, és rámutasson az egyház jelenlétére.

A második bizonyíték a Lukács 21:34-37-ben található, pre-tribulációs elragadtatás legkorábbi említése: *De vigyázzatok magatokra, hogy valamikor meg ne nehezdedjék a ti szívetek dobzódásnak, részegségnek és ez élet gondjainak miatta, és váratlanul reátok ne jöjjön az a nap: Mert mintegy tűr, úgy lep meg mindeneket, a kik az egész föld színén lakoznak. Vigyázzatok azért minden időben, kérvén, hogy méltókká tétessetek arra, hogy elkerüljétek mindezeket, a mik bekövetkeznek, és megállhassatok az embernek Fia előtt! Tanít vala pedig naponta a templomban; éjszakára pedig kimenvén, a hegyen vala, mely Olajfák hegyének neveztetik.*

A nagy nyomorúság borzasztó eseményeinek leírása után Jesua a 35. versben kijelenti, hogy az mindenkire elhat, *a kik az egész föld színén lakoznak*. Más szóval, egyetlen földlakó sem menekülhet el a nagy nyomorúság ítélete alól. A szöveg megfogalmazása nem teszi lehetővé a kivételeket: ha valaki a földön van, nem kerülheti el a nagy nyomorúság kataklizmáit. A 36. versben azonban mégis van egy mód arra, hogy megmeneküljenek az elkövetkezendő dolgok elől, ám nem úgy, hogy a földön maradnak. Ahhoz, hogy valaki sikeresen megmenekülhessen mindezeketől, hívónek kell lennie. A menekülés útja az, hogy *megállhassatok az embernek Fia előtt*. A megállásnak nem a földön kell megtörténnie. János 14:1-3 és I. Thesszalonika 4:13-18 részben látjuk, hogy pontosan ez történik az elragadtatáskor. A hívők elragadtatnak a

földről és az ember Fia elé állnak.

A harmadik bizonyíték egy másik konkrét rész, amely a pre-tribulációs szabadulást tanítja. I. Thesszalonika 1:9-10: *Mert azok magok hirdetik felőlünk, milyen volt a mi hozzátok való menetelünk, és miként tértetek meg az Istenhez a bálványoktól, hogy az élő és igaz Istennek szolgáljatok, és várjátok az Ő Fiát az égből, a kit feltámasztott a halálból, a Jézust, a ki megszabadít minket amaz eljövendő haragtól.*

Ennek a fejezetnek a záró szavai életbevágóak. A Thesszalonikában lévő gyülekezet várta a Messiás visszatérését, aki eljön, hogy megszabadítsa őket az *eljövendő haragtól*. A *harag* szót Isten bűnnel szembeni, általános haragjára használják úgy, mint Róma 1:18-ban, valamint Isten haragját látjuk a nagy nyomorúságban Jelenések 6:17, 14:10 és 19, 15:1 és 7, és 16:1 szerint. Itt Isten haragja jövő idejű, tehát nem utalhat Isten általános, bűnnel szembeni haragjára, hiszen ez jelenvaló valóság. Bár a pokol és a tűznek tava szintén jövőbeli események, ez a rész nem utalhat rájuk. A hívő üdvössége miatt már megszabadult a pokoltól. Jesua nem azért tér vissza, hogy megszabadítsa az egyházat a pokoltól vagy a tűznek tavától, hiszen ezt már a kereszten megtette. Így a harag, amitől az egyházat megmenti, a nagy nyomorúság haragja. Konkrét céllal érkezik, hogy megmentse az egyházat az *eljövendő haragtól*, vagyis a nyomorúság időszakától. A hívőnek garantált szabadulása van mind Isten bűnnel szembeni általános haragjától (Róma 5:9), mind pedig a nyomorúság haragjától (I. Thesszalonika 1:10).

A negyedik bizonyíték egy másik írásrész, amely az elragadtatás időzítéséről szól. I. Thesszalonika 5:1-10: *Az időkről és időszakokról pedig, atyámfiai, nem szükség, hogy írjak néktek; Mert igen jól tudjátok ti magatok, hogy az Úrnak napja úgy jó el, mint a tolvaj éjjel. Mert a mikor ezt mondják: Békesség és biztonság, akkor hirtelen veszedelem jön rájok, mint a szülési fájdalom a terhes asszonyra; és semmiképen meg nem menekednek. De ti, atyámfiai, nem vagytok sötétségben, hogy az a nap tolvaj módra lephetne meg titeket. Ti mindnyájan világosság fiai vagytok és nappal fiai; nem vagyunk az éjszakáé, sem a sötétségé! Ne is aludjunk azért, mint egyebek, hanem legyünk éberek és józanok. Mert a kik alusznak, éjjel alusznak; és a kik részegek, éjjel részegednek meg. Mi azonban, a kik nappaliak vagyunk, legyünk éberek, felöltözvén a hitnek és szeretetnek mellvasába, és sisak gyanánt az üdvösségnek reménységébe. Mert nem haragra rendelt minket az Isten, hanem arra, hogy üdvösséget szerezzünk a mi Urunk Jézus Krisztus által, A ki meghalt értünk, hogy akár ébren vagyunk, akár aluszunk, együtt éljünk ő vele.*

A 9. versben Pál azt mondja a thesszalonikabeli gyülekezetnek, hogy nem *haragra* rendelte őket az Isten. A második versben találjuk a harag szó előzményét: *az Úr napját*, amely kifejezés minden esetben a nagy nyomorúságra utal. Így *Isten haragjára* illetve az *Úr napjára*, vagyis a nyomorúságra az egyház nem lett elrendelve. Az *Úr napjának*, vagy a nyomorúságnak a tárgyalása azonnal követi az elragadtatás tárgyalását a 4:13-18 részben. Így a 18. versben szereplő *vigasztalás* magában foglalja azt a tényt, hogy ezeknek a gyülekezeti hívőknek nem kell átesniük az Úr napjának időszakán.

A „pedig” szónak fordított, különféle görög szavak közül itt egy két szóból álló összetétel, a *peri de* szerepel. Ez a kifejezés görög szembeállító kifejezés. Azt jelenti, hogy egészen eddig egy témával foglalkozott, s most új témát vezet be. I. Thesszalonika 4:13-18-ban Pál az elragadtatásról beszélt. Az 5:1-ben szereplő *peri de* kifejezéssel új témát vezetett be, a 2. versben szereplő *Úr napját*, valamint a 9. versben szereplő *harag* időszakát. A 9. vers aztán kijelenti, hogy az egyház nem a haragra lett elrendelve, hanem arra, hogy *üdvösséget szerezzen*. A 8. versben úgy utalt erre, mint az *üdvösségnek reménysége*. Az itt szereplő üdvösség jövő időben szerepel, tehát nem lehet megváltástanilag (szoteriológiailag) értelmezni, ami jelenvaló valóság. Az itt szereplő üdvösség eszkatológiai értelemben szerepel,

és a test megváltására utal az elragadtatáskor. Erre az üdvösségre lett az egyház rendelve, nem pedig *az Úr napjának haragjára*. A 4-8. versekben látunk még egy figyelemreméltó dolgot, ahol az ellentét azt próbálja megmutatni, hogy az egyháznak, a világosság fiainak miért nem kell félniük az Úr napjának eljövételét. Sofóniás 1:14-18 és Joel 2:1-2 és 10-11 Jehova napjára a sötétség és éjszaka időszakaként utal. Az Úr napja, amit sötétség jellemez, a sötétség fiaira, a hitetlenekre jön el. Mivel azonban a hívő a *nappal* gyermeke, az Úr napja nem jön el rá.

Az ötödik bizonyíték egy másik kulcsfontosságú vers, amely az elragadtatás időzítésével foglalkozik. Jelenések 3:10: *Mivel megtartottad az én béketűrésre intő beszédemet, én is megtartalak téged a megpróbáltatás idején, a mely az egész világra eljő, hogy megpróbálja a föld lakosait.*

Ebben a részben az egyház ígéretet kap arra, hogy megtartatik a *megpróbáltatás idején*, ami az egész földre elhat majd. Jelenések könyvének szövegösszefüggésében a megpróbáltatás ideje a 6-19. fejezetekben található nyomorúság, amely az egész világra eljő. A megpróbáltatásnak ettől az idejétől tartatik meg az egyház. Ez a vers nem egész egyszerűen azt állítja, hogy az egyház biztonságban lesz a megpróbáltatás alatt, hanem azt, hogy magától a megpróbáltatás órájától, vagyis annak időszakától megtartatik. Ehhez az szükséges, hogy még a nagy nyomorúság megtörténte előtt eltávolítsák az egyházat. Ha Jelenések 3:10 csupán azt jelentené, hogy az egyház biztonságban lesz a nagy nyomorúság ideje alatt, akkor nagyon nagy baj van. A nagy nyomorúság alatt a szenteket nagy számban legyilkolják (Jelenések 6:9-11, 11:7, 12:11, 13:7,15, 14:13, 17:6, 18:24). Ha ezek a szentek az egyház szentjei, akkor nincsenek biztonságban, és Jelenések 3:10 értelmetlen. Csak akkor van bármi értelme Jelenések 3:10 ígéretének, ha a gyülekezeti szentek és a nagy nyomorúság szentjei külön kategória.

Az Írás ezen részei mind azt állítják, hogy a gyülekezet *a haragnak*, vagy *az Úr napjának*, vagy a nagy nyomorúságnak az elérés előtt el lesz távolítva. Az egyház eltávolításának eszköze az elragadtatás lesz. A pre-tribulációs elragadtatás mellett számos egyéb bizonyíték szól, amelyekkel majd egyéb összefüggésben foglalkozunk.

Egy másik megvitatandó kérdés az, hogy „Mennyivel a nagy nyomorúság előtt történik az elragadtatás?”

Az Írás azt tanítja, hogy a hívő számára a Messiás eljövele azonnali, vagyis bármikor, az idő bármely pillanatában eljöhet. János 21:20-23 részből például egyértelmű, hogy a Messiás akár János korában is visszatérhetett volna: *Péter pedig megfordulván, látja, hogy követi az a tanítvány, a kit szeret vala Jézus, a ki nyugodott is ama vacsora közben az ő kebelén és mondá: Uram! ki az, a ki elárul téged? Ezt látván Péter, monda Jézusnak: Uram, ez pedig mint léssen? Monda néki Jézus: Ha akarom, hogy ő megmaradjon, a míg eljövök, mi közöd hozzá? Te kövess engem! Kiméne azért e beszéd az atyafiak közé, hogy az a tanítvány nem hal meg: pedig Jézus nem mondta néki, hogy nem hal meg; hanem: Ha akarom, hogy ez megmaradjon, a míg eljövök, mi közöd hozzá?*

Róma 13:11-12-ben a test szabadulását (megváltását) igen közeli eseménynek vélik: *Ezt pedig cselekedjétek, tudván az időt, hogy ideje már, hogy az álomból felsejünk; mert most közelebb van hozzánk az idvesség, mint a mikor hívökké lettünk. Az éjszaka elmúlt, a nap pedig elközelgett; vessük el azért a sötétségnek cselekedeteit, és öltözzük fel a világosság fegyvereit.*

Az itt szereplő *üdvösséget* eszkatológia és nem szoteriológiai értelemben kell vennünk, mert erre az üdvösségre jövő idejű eseményként tekintenek. Minden nap vége egy nappal közelebb viszi a hívőt ahhoz a naphoz, amikor az elragadtatás megtörténhet. Emiatt az azonnalosság miatt eljött az idő, hogy a hívők felkeljenek az álmukból, és a *világosság gyermekeihez* illő

életet éljenek.

Jakab 5:7-9-ben az eljövetelet úgy tekintik, mint küszöbönálló eljövetelet: *Legyetek azért, atyámfiai, béketűrők az Úrnak eljöveteleig. Imé a szántóvető várja a földnek drága gyümölcsét, béketűrőssel várja, míg reggeli és estveli esőt kap. Legyetek ti is béketűrők, és erősítsétek meg szíveteket, mert az Úrnak eljövele közel van. Ne sóhajtozzatok egymás ellen, atyámfiai, hogy el ne ítéltessetek: imé a Bíró az ajtó előtt áll.*

Az Úr eljövele közel van, és a bíró *az ajtó előtt áll.*

A Messiás eljövetelet határozottan azonnalinak tekintik.

Jesua befejező mondatai Jelenések 22:20-ban is az azonnaliságra mutatnak: *Ezt mondja, a ki ezekről bizonyosságot tesz: Bizony hamar eljövök. Ámen, bizony jövel Uram Jézus!*

A korábbi részek egyértelműen azt tanítják, hogy az elragadtatás megelőzi a nagy nyomorúságot, ez utóbbi négy rész pedig azt tanítja, hogy az elragadtatás azonnali; Krisztus bármely pillanatban visszatérhet. Ez csak abban az esetben lehet igaz, ha az elragadtatás megelőzi a nagy nyomorúságot. A mid-tribulációs nézet szerint az elragadtatás legalább három és fél évre van, a poszt-tribulációs szemlélet szerint pedig legalább hét évre, vagyis sosem azonnali.

Így az elragadtatás időzítésének kérdésével kapcsolatban két dolgot kell megjegyeznünk. Először is, az elragadtatás igenis a nyomorúság előtt jön el. Mivel a nagy nyomorúság a hétéves szerződés aláírásával veszi kezdetét, az elragadtatás legkésőbbi időpontja ennek a hétéves szerződésnek az aláírására tehető. Másodszor, az elragadtatás azonnali. Bármely pillanatban eljöhét, és nem kell kivárnia a hétéves szerződés aláírását. Legyen világos, hogy az azonnaliság nem azt jelenti, hogy „hamarosan”. Csupán azt jelenti, hogy semmi másnak nem kell megelőznie megtörténtét, s hogy bármely pillanatban eljöhét.

Ezen információk összevetése után arra a következtetésre jutunk, hogy az elragadtatás valamikor a jelen pillanat és a hétéves szerződés aláírása között történik majd meg. Azt jelenti, hogy a konkrét időtartam, amely alatt az elragadtatás megtörténhet, az a most és a hét éves szerződés aláírása közötti tetszőleges időpont. Az egyház tehát még tanúja lehet több, a nagy nyomorúságot megelőző eseménynek, ahogyan eddig is tanúja volt ilyeneknek. Ám attól függően, hogy mikor történik az elragadtatás, az is lehet, hogy nem lát több ilyen eseményt.

Az elragadtatás és a nagy nyomorúság kapcsolatát világosan kell látnunk a szemeink előtt. Az elragadtatás megelőzi a nagy nyomorúságot, ám nem az indítja el a nagy nyomorúságot – ezt a tényt számos pre-tribulációs nézetet valló ember összekeveri. Nem az elragadtatás jelenti a nagy nyomorúság kezdetét, hanem a hétéves szerződés aláírása. Az elragadtatás valamennyivel megelőzi a nyomorúságot, ám az is lehet, hogy jó néhány évvel megelőzi.

III. AZ EGYHÁZ ELRAGADTATÁSÁT KÖVETŐ KÉT ESEMÉNY

A gyülekezet elragadtatását követő két esemény a Messiás ítélőszéke és a Bárány menyegzője.

A. A Messiás ítélőszéke

Az első eseményt két részre oszthatjuk: magára az ítélőszékre és a jutalmakra.

1. Az ítélet

A Messiás ítélőszéke a hívő cselekedeteinek a megítélése, nem a bűneié. Lukács 21:34-36 szerint az elragadtatás eredménye az, hogy *az ember Fia előtt állunk.* Erről az ítéletről, amely a mennyben, a gyülekezet elragadtatása után történik, három írásrész foglalkozik.

Az első, Róma 14:10-12 részben Pál egyszerűen rámutat arra, hogy ez az ítélet megtörténik: *Te pedig miért kárhozzatod a te atyádfiát? avagy te is miért veded meg a te atyádfiát? Hiszen mindnyájan oda állunk majd a Krisztus ítélőszéke elé. Mert meg van írva: Élek én, mond az*

Úr, mert nékem hajol meg minden térd, és minden nyelv Istent magasztalja. Azért hát mindenikünk maga ad számot magáról az Istennek.

A második rész, II. Korinthus 5:10 leírja, hogy mi alapján történik az ítélet: *Mert nekünk mindnyájunknak meg kell jelennünk a Krisztus ítélőszéke előtt, hogy kiki megjutalmaztassék a szerint, a miket e testben cselekedett, vagy jót, vagy gonoszt.*

Az ítélet alapja a hívő testben végzett cselekedetei attól a pillanattól kezdve, hogy megtért. Nem a hívő bűnei kerülnek megítélésre, hiszen azokkal örökre elbánt a kereszt, és *nincsen azért immár semmi kárhozzátásuk azoknak, a kik Krisztus Jézusban vannak* (Róma 8:1). Ez tehát nem a hívő bűneinek kérdése, hanem a hívő cselekedeteire alapozott jutalom kérdése.

A harmadik, és egyben legrészletesebb részt I. Korinthus 3:10-15-ben találjuk. A 10-11. versekben Pál újra rámutat, hogy az ítélet alapja a hívő cselekedetei: *Az Istennek nékem adott kegyelme szerint, mint bölcs építőmester, fundamentomot vettem, de más épít reá. Kiki azonban meglássa mimódon épít reá. Mert más fundamentomot senki nem vethet azon kívül, a mely vettetett, mely a Jézus Krisztus.*

Az ítéletet úgy festi le, mint egy már megépített alapra – *Jézus Krisztusra* – történő építkezést; az ítélet arra alapul, hogyan építünk erre az alapra.

A 12. versben a cselekedetek ítélete nem mennyiségre, hanem minőségre alapul: *Ha pedig valaki aranyat, ezüstöt, drágaköveket, fát, szénát, pozdorját épít rá erre a fundamentomra;*

Nem az lesz a kérdés, hogy mennyi aranyat, ezüstöt, drágaköveket, fát, szénát, pozdorját építünk rá, hanem hogy aranyat, ezüstöt, drágaköveket, vagy pedig fát, szénát, pozdorját építünk-e rá. Tehát a kérdés a minőség, nem a mennyiség. Ez az ítélet azzal foglalkozik, hogy a hívő követte-e Isten akaratát az életére. Ha a hívő az Úr akaratát cselekszi azáltal, hogy engedelmeskedik az ő parancsolatainak, és betölti azt a szolgálatát, amelyre lelki ajándékait kapta, akkor aranyat, ezüstöt, és drágaköveket épít az alapra. Azokon a területeken azonban, ahol nem így tesz, ott fát, szénát, pozdorját épít rá. Bár ebben az ítéletben a hívők bűnei nem merülnek fel, mégis közvetett szerepet játszanak. Az alatt az idő alatt, amíg a hívő megvallatlan bűn állapotában él, addig fát, szénát, pozdorját épít, nem pedig aranyat, ezüstöt és drágaköveket. Tehát komoly következményei vannak annak, ha a hívő bűnben él, olyan következményei, amelyek ezer évig tartanak majd a királyság idején.

Ezeknek a cselekedeteknek a megpróbálása tűz által lesz a 13. vers szerint: *Kinek-kinek munkája nyilván lészen: mert ama nap megmutatja, mivelhogy tűzben jelenik meg; és hogy kinek-kinek munkája minémű legyen, azt a tűz próbálja meg.*

Amikor a fa, széna, és pozdorja tűzzel érintkezik, elég, és csak a hamu marad. Amikor azonban az arany, ezüst, és drágakövek tűzzel érintkeznek, akkor ezek az elemek megtisztulnak, és még tisztábbak lesznek. A próba eszköze tehát itt is azt mutatja, hogy ez minőségi, nem mennyiségi kérdés. Függetlenül attól, hogy mennyi fa, széna és pozdorja van jelen, a tűz mindet megégeti. Függetlenül attól, hogy mennyi arany, ezüst és drágakő van jelen, a tűz mindet megtisztítja. Lesznek tehát hívők, akiknek az összes cselekedetük elég, és lesznek olyanok, akiké megtisztul.

Az ítélet eredményét végül a 14-15. versekben látjuk: *Ha valakinek a munkája, a melyet ráépített, megmarad, jutalmát veszi. Ha valakinek a munkája megég, kárt vall. Ő maga azonban megmenekül, de úgy, mintha tűzön keresztül.*

A 14. versben azok, akik arannyal, ezüsttel, és drágakövekkel építkeztek, a cselekedeteik nem csupán megmaradnak, hanem a tűz után meg is tisztulnak. Ebből adódik, hogy ők jutalmat kapnak. A 15. versben Pál leírja, hogy mi lesz az eredménye annak, ha valaki fával, szénával, és pozdorjával építkezett. Az összes munkájuk elég. Ebből adódóan ők *kárt vallanak*. A veszteség, a kár azonban csak a jutalmak és a tekintély veszteségét jelenti, semmi többet. A bűneiért nem szenved nagyobb büntetést annál, mint amikor egy futóversenyen az, aki nem elsőként ér a célba, a jutalom elvesztésével bűnhődik. Azért, hogy ne hogy valaki arra a következtetésre jusson, hogy a hívő elveszítheti az üdvösségét, a szöveg kétséget kizáróan

biztosít arról, hogy *ő maga azonban megmenekül*. Nem a cselekedetei határozzák meg az üdvösségét; az üdvössége azért bizonyos, mert hitt Jézus messiási mivoltában; a hívő üdvössége kegyelemből, hit által van, cselekedetektől függetlenül. A királyság időszakát azonban úgy tölti, hogy semmit nem mutathat fel lelki élete tekintetében.

2. A jutalmak

Ez az írásrész nem árul el mást a jutalmak jellegéről, ám egyéb helyeken ezeket a jutalmakat koronáknak nevezi az Írás. A görög nyelvben két szót használnak a koronára. Az egyik a *diadem* szó, ami a király, az uralkodó természetéből és pozíciójából fakadóan királyi személy koronáját jelenti. Jézus ilyen koronát visel.

A másik, koronaként fordított görög szó a *stephanos*, a győzteseknek, diadalra jutóknak, a versenyt megnyerőknek járó korona. Ez a korona a hívők rendelkezésére áll, hiszen győztek a spirituális háborúban, és a Messiás ítélőszékénél megkoronázzák őket. Az Írás öt ilyen koronát említ.

Az első koronát I. Korinthus 9:24-25 romolhatatlan koronának nevezi: *Nem tudjátok-e, hogy a kik versenypályán futnak, mindnyájan futnak ugyan, de egy veszi el a jutalmat? Úgy fussatok, hogy elvegyétek. Mindaz pedig a ki pályafutásban tusakodik, mindenben magatűrtető; azok ugyan, hogy romlandó koszorút nyerjenek, mi pedig romolhatatlant.*

Ezt a koronát azok kapják, akik *önuralmat* (magatűrtetést) gyakorolnak, a lelki élet mestereivé válnak és győzelmet aratnak annak során. Azok kapják ezt a koronát, akik győzelmet aratnak a „rég ember”, vagyis a bűnös természet fölött. Azoknak szól, akik megtanulnak a Lélek által irányított életet élni.

A második koronát I. Thesszalónika 2:19 az öröm koronájának nevezi: *Mert kicsoda a mi reménységünk, örömünk és dicsekedésünk koronája? Avagy nem azok lesztek-e ti is a mi Urunk Jézus Krisztus előtt az ő eljövetelek?*

Ez a korona azoké lesz, akik lelkeket nyernek Jesuának, a Messiásnak. Ez a korona mindazok rendelkezésére áll, akik evangelizálnak, és a munkájuk gyümölcse abban nyilvánul meg, hogy emberek az Úrhoz fordulnak általuk.

A harmadik korona II. Timóteus 4:7-8-ban az igazság koronája: *Ama nemes harczot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam: Végezetre eltétem nékem az igazság koronája, melyet megad nékem az Úr ama napon, az igaz Bíró; nemcsak nékem pedig, hanem mindazoknak is, a kik vágyva várják az ő megjelenését.*

Ez a korona azoké lesz, akik ellenséges körülmények ellenére is megtartották hitüket mind tanilag, mind pedig erkölcsileg. Olyanoké, akik *vágyva várják az ő megjelenését*, akik vágyakozva tekintenek a Messiás visszatérésére. A Messiás eljövételének várása a helyes doktrína és a hit megőrzésének eredménye. Az Újszövetséggel összhangban élt élethez hozzátartozik az a várakozás, hogy az Úr mielőbb visszatérjen. Ilyen embereké lesz az *igazság koronája*.

A negyedik koronát, az *élet koronáját* két írásrész is megemlíti: Jakab 1:12-ben azoké lesz ez a korona, akik elviselik a megpróbáltatásokat: *Boldog ember az, a ki a kísértésben kitart; mert minekutána megpróbáltatott, elveszi az életnek koronáját, a mit az Úr ígért az őt szeretőknak.*

Másodszor pedig azok kapják, akik Jelenések 2:10 szerint mártírhalált halnak a hitükért: *Semmit ne félj azoktól, a miket szenvedned kell: Ímé a Sátán egynéhányat ti közületek a tömlöczbe fog vetni, hogy megpróbáltassatok; és lesz tíz napig való nyomorúságtok. Légy hív mind halálig, és néked adom az életnek koronáját.*

Végül az ötödik korona az I. Péter 5:2-4-ben említett dicsőség koronája: *Legeltessétek az Istennek köztetek lévő nyáját, gondot viselvén arra nem kényszerítésből, hanem örömet; sem nem rút nyereszkezésből, hanem jóindulattal; sem nem úgy, hogy uralkodjatok a gyülekezeteken, hanem mint példányképei a nyájnak. És mikor megjelenik a főpásztor, elnyeritek a dicsőségnek hervadatlan koronáját.*

Ez a korona azoké lesz, akik hűségesen legeltetik *Isten nyáját*. Azoké a lelkipásztoroké, vénéké és embereké lehet, akik Isten Igéjének „tejével” és „húsával” táplálják a juhokat. Lehetséges, hogy más koronák is léteznek, az Írás azonban csak ezeket említi. Ez az öt korona azoké lesz, akiknek megmaradnak a cselekedeteik; azok a cselekedeteket, amelyek aranyból, ezüstből és drágakövekből készültek.

A korona jutalmak célja az, hogy a messiási királyságban határozzák meg a tekintély fokát, nem pedig az örök rendben. Az örökkévalóságban minden hívő egyenlő lesz, ám a messiási királyságban ez nem így lesz, hiszen ott a hívők különböző fokú tekintéllyel bírnak majd. Ezt az igazságot példabeszéd formájában Lukács 19:11-27-ben találjuk.

B. A Bárány menyegzője

A gyülekezet elragadtatását követő második esemény a Bárány menyegzője lesz. Ahhoz, hogy teljességgel megértsük miből is áll a Bárány menyegzője, elsőként a zsidó menyegzői rendszer abban a korban gyakorolt háttérét kell megismernünk. Ez a rendszer négy jól elkülöníthető részből áll.

Első lépésként a vőlegény apja elrendezte a házasságot, és kifizette a menyasszonypénzt. Ennek az elrendezésnek az időzítése változó volt. Néha akkor történt, amikor még mindkét gyermek kicsi volt. Más esetekben azonban egy évvel a házasság előtt történt. A menyasszony és a vőlegény gyakran nem is találkozott az esküvő napjáig.

A második lépés, amely egy vagy több évvel az első lépés után történt, a menyasszony elhozása volt. A vőlegény elment a menyasszony házához azért, hogy saját otthonába vigye. Ezzel a lépéssel kapcsolatban két másik dolgot is meg kell jegyeznünk. Először is, a vőlegény apja szabta meg az időzítést. Másodszor, mielőtt a vőlegény elindult volna, hogy hazavigye a menyasszonyt, el kellett készíteni számára egy lakhelyet.

Ezt a harmadik lépés követte, amely maga az esküvői szertartás volt, amelyre csak kevés embert hívtak meg. A menyegzői szertartást megelőzően a menyasszony átesett a szertartásos alámerítésen, amely a szertartásos megtisztulást jelentette.

Negyedik lépésként a menyegzői vacsora következett, amely akár hét napig is eltartott. A menyegzői vacsorára sokkal több ember volt hivatalos, mint magára a menyegzői szertartásra. A Bárány menyegzőjében a zsidó menyegzői rendszer mind a négy lépése nyilvánvaló. Először is Isten, az Atya elrendezte a menyegzőt a Fia számára, és megfizette a menyasszonypénzt, ami ebben az esetben a Messiás vére volt. Ez áll az Efézus 5:25-27-ben szereplő kijelentés háttérében: *Ti férfiak, szeressétek a ti feleségeteket, miképen a Krisztus is szerette az egyházat, és Önmagát adta azért; hogy azt megszentelje, megtisztítván a víznek feredőjével az ige által, hogy majd Önmaga elébe állítsa dicsőségben az egyházat, úgy hogy azon ne legyen szeplő, vagy sömörögzés, vagy valami afféle; hanem hogy legyen szent és feddhetetlen.*

Csakúgy, ahogyan gyakran sok idő telt el a zsidó menyegzői rendszer első és második lépése között, itt is ugyanez a helyzet. Kétezer év telt el azóta, hogy az első lépés megtörtént. I. Thesszalónika 4:13-18-ban, amelyet az elragadtatás eseményei kapcsán vizsgáltunk, megtörténik a második lépés is. Az elragadtatás a menyasszony elhozatalának felel meg. Jesua leszáll az égbe, hogy elvigye menyasszonyát mennyei otthonába. Ennek az eseménynek csak Isten az Atya ismeri az időzítését (Máté 24:36). Ráadásul csak akkor történik meg, amikor a lakhely már elkészült (János 14:1-3).

A harmadik lépés a mennyben történik meg. Ez lesz az a menyegzői szertartás, amit Jelenések 19:6-8 ír le: *És hallám mintegy nagy sokaság szavát, és mintegy sok vizek zúgását, és mintegy erős mennydörgések szavát, mondván: Aleluja! mert uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a mindenható. Örüljünk és örvendezzünk, és adjunk dicsőséget néki, mert eljött a Bárány menyegzője, és az ő felesége elkészítette magát. És adatott annak, hogy felöltözzék tiszta és ragyogó fehér gyolcsba; mert a fehér gyolcs a szenteknek igazságos cselekedetei.*

A menyegzői szertartás a mennyben történik, és az egyház szerepel benne. A 8. versből nyilvánvaló, hogy a Messiás ítélőszékét követően kell megtörténnie, hiszen a menyasszony *fehér gyolcsba* öltözik, ami *a szentek igazságos cselekedetei*. Ez azt jelenti, hogy az összes fa, széna és pozdorja már megégett, és az összes arany, ezüst és drágakő megtisztult. A Messiás ítélőszéke a zsidó rendszerben a menyasszony rituális megtisztulásának felel meg. Így az elragadtatást követően, amikor is a vőlegény magával viszi a menyasszonyt mennyei otthonába, majd miután a Messiás ítélőszékének következtében a menyasszony fehér gyolcs ruhát ölt magára, a Messiás második eljövetele előtt megtörténik a menyegzői szertartás.

Jelenések 19. szövegösszefüggésében az 1-10. versek a második eljövetele előtti mennyei eseményeket írják le, a 11-21. versek pedig a második eljövételt, és az azt követő eseményeket. Itt azt kell látnunk, hogy az egyház már a mennyben van a második eljövételt megelőzően. Ráadásul az egyház már elegendő időt töltött el a mennyben ahhoz, hogy átessen a Messiás ítélőszékének ítéletén. Ez egyértelműen azt jelenti, hogy az elragadtatás és a második eljövétel nem lehet ugyanaz az esemény, hanem egy bizonyos idő kell, hogy elválassa a kettőt egymástól. Az előzőekben idéztünk olyan írásrészeket, amelyek megmutatják, hogy az elragadtatásnak meg kell előznie a nagy nyomorúság kezdetét. Jelenések 19:6-8-ban ennek további bizonyítékát találjuk.

A menyegzői szertartás a mennyben történik majd, az elragadtatás után és a második eljövétel előtt, és csak a gyülekezeti szentek vesznek benne részt.

A negyedik lépés, a menyegzői vacsora a földön történik a második eljövételt követően, s ezzel a lakomával kezdetét veszi a messiási királyság. Ezért van az, hogy a messiási királyságról szóló példázatok közül néhány a menyegzői vacsorával volt kapcsolatos (Máté 22:1-14, 25:1-13). Míg a menyegzői szertartásban csak a gyülekezet vesz részt, addig a menyegzői lakomán az ószövetségi szentek és a nagy nyomorúság szentjei is részt vesznek. Az Írásból nyilvánvaló, hogy az ószövetségi szentek nem a gyülekezeti szentekkel együtt támadnak fel a nagy nyomorúságot megelőzően, hanem a nagy nyomorúság szentjeivel együtt támadnak fel a nagy nyomorúság után, vagyis a második eljövételt követően. Ezt Dániel 12:2-ben látjuk, ami az ószövetségi szentek feltámadását írja le, ám Dániel 12:2 időzítése a nagy nyomorúság eseményeit követi, amelyekről már Dániel 11:36 óta beszélt az író.

A meghívás már Jelenések 19:9-ben elhangzott: *És monda nékem: Írd meg: Boldogok azok, a kik a Bárány menyegzőjének vacsorájára hivatalosak. És monda nékem: Ezek az Istennek igaz beszédei.*

A meghívás eredménye a feltámadásuk, valamint a menyegzői vacsora, ami legalább hét napig tart majd, és vagy a hetvenöt napos intervallumnak vet véget, vagy egy még valószínűbb forgatókönyv szerint magát a messiási királyságot iktatja be az első hét napban, mivel a menyegzői vacsoráról szóló példabeszédek a királysághoz kapcsolódnak.

A menyegzői vacsorával kapcsolatos példabeszédet találunk Máté 22:1-14-ben: *És megszólalván Jézus, ismét példázatokban beszél vala nékik, mondván: Hasonlatos a mennyeknek országa a királyhoz, a ki az ő fiának menyegzőt szerze. És elküldé szolgálait, hogy meghívják azokat, a kik a menyegzőre hivatalosak valának; de nem akarnak vala eljöni. Ismét küldé más szolgálait, mondván: Mondjátok meg a hivatalosoknak: Ímé, ebédemet elkészítettem, tulkaim és hízlalt állataim levágva vannak, és kész minden; jertek el a menyegzőre. De azok nem törödvén vele, elmenének, az egyik a maga szántóföldjére, a másik a maga kereskedésébe; A többiek pedig megfogván az ő szolgálait, bántalmazák és megölik őket. Meghallván pedig ezt a király, megharaguvék, és elküldvén hadait, azokat a gyilkosokat elveszté, és azoknak városait fölégeté. Akkor monda az ő szolgálainak: A menyegző ugyan készen van, de a hivatalosok nem valának méltók. Menjetek azért a keresztútra, és a kiket csak találtok, hívjátok be a menyegzőbe. És kimenvén azok a szolgálak az útra, begyűjték mind a kiket csak találtak vala, jókat és gonoszokat egyaránt. És megtelék a menyegző vendégekkel. Bemenvén pedig a király, hogy megtekintse a vendégeket, láta ott egy embert, a*

kinek nem vala menyegzői ruhája. És monda néki: Barátom, mi módon jöttél ide, holott nincsen menyegzői ruhád? Az pedig hallgata. Akkor monda a király a szolgáltnak: Kötözzétek meg a lábait és kezeit, és vigyétek és vessétek őt a külső sötétségre; ott leszen sírás és fogcsikorgatás. Mert sokan vannak a hivatalosok, de kevesen a választottak.

Ennek a példabeszédnek az a lényege, hogy a menyegzői vacsorára eredeti meghívottak – Jesua korának farizeusai és az akkor élő zsidó nemzedék – nem vesznek majd részt a lakomán, sem a királyságban, hiszen elkövették a megbocsáthatatlan bűnt. A nagy nyomorúságban élő zsidók azonban részesei lesznek mindezeknek, ám csakis azok, akik hívők. A nem hívők a *külső sötétségre* vettetnek, és ki lesznek zárva a messiási királyságból. Ez a példabeszéd azokról a zsidókról szól, akik belépnek illetve nem lépnek be a királyságba.

A második példabeszéd Máté 25:1-13: *Akkor hasonlatos lesz a mennyeknek országa ama tíz szűzhöz, a kik elővevén az ő lámpásaikat, kimenének a vőlegény elé. Őt pedig közülök eszes vala, és őt bolond. A kik bolondok valának, mikor lámpásaikat elővevék, nem vivének magukkal olajat; Az eszesek pedig lámpásaikkal együtt olajat vivének az ő edényekben. Késvén pedig a vőlegény, mindannyian elszunnyadának és aluvának. Éjjélkor pedig kiáltás lön: Ímhol jó a vőlegény! Jöjjetek elébe! Akkor felkelének mind azok a szűzek, és elkészíték az ő lámpásaikat. A bolondok pedig mondának az eszeseknek: Adjatok nekünk a ti olajotokból, mert a mi lámpásaink kialusznak. Az eszesek pedig felelének, mondván: Netalán nem lenne elegendő nekünk és néktek; menjetek inkább az árusokhoz, és vegyetek magatoknak. Mikor pedig venni járnak vala, megérkezék a vőlegény; és a kik készen valának, bemenének ő vele a menyegzőbe, és bezáraték az ajtó. Később pedig a többi szűzek is megjövének, mondván: Uram! Uram! nyisd meg mi nekünk. Ő pedig felelvén, monda: Bizony mondom néktek, nem ismerlek titeket. Vigyázzatok azért, mert sem a napot, sem az órát nem tudjátok, a melyen az embernek Fia eljő.*

Az ellentét itt nem kétféle hívő között van, hanem a hívők és a nem hívők között. A hívők az eszes szűzek, akiknek olajuk van, ami a Szentlélek szimbóluma, a bolond szűzek pedig a nem hívők, *akik nem vivének magukkal olajat*. Így a bolondok ki lettek zárva a menyegzői vacsoráról és a messiási királyságból, mivel az Úr *nem ismerte őket*. A bölcs, eszes szűzek azonban *bemenének ő vele a menyegzőbe*. A Máté 25:31-46-ban található példabeszéd alkalmazására alapozva a kétféle szűzek a nyomorúság alatti hívő és nem hívő pogányokat jelentik. Ez a példabeszéd azokról a pogányokról szól, akik belépnek illetve nem lépnek be a királyságba.

Ézsaiás is összekapcsolja a vacsorát a királysággal, és a holtak feltámadásával, Ézsaiás 25:6-8-ban: *És szerezhet a seregek Ura minden népeknek e hegyen lakodalmat kövér eledelekből, lakodalmat erős borból; velős, kövér eledelekből, megtisztult erős borból; S elveszi e hegyen a fátyolt, mely beboríta minden népeket, és a takarót, mely befödött vala minden népségeket; Elveszti a halált örökre, és letörli az Úr Isten a könyhullatást minden orczárol: és népe gyalázatát eltávolítja az egész földről; mert az Úr szólott.*

Egy bizonyos értelemben kettős menyegzői lakoma lesz ez: az egyik az egyház számára, a Messiás menyasszonyaként, a másik pedig Izrael számára, Jehova újraházasodott feleségeként.

A zsidó menyegzői rendszerrel kapcsolatban még jegyezzük meg, hogy Keresztelő János nagyon egyedül utalt önmagára. János 3:27-30-ban János két dolgot tagadott: először is, tagadta, hogy ő lenne a vőlegény, hiszen nem ő volt a Messiás. Másodszor tagadta, hogy a menyasszony lenne, vagy része a menyasszonynak. Ehelyett János harmadik kategóriaként állította be magát, *a vőlegény barátjaként*. A vőlegény barátjaként nem tekintette magát a Messiás menyasszonyának, az egyház tagjának. Mivel János az utolsó ószövetségi próféta, ebből pontosan megérthetjük, hogy az ószövetségi szentek hogyan illenek össze a nagy nyomorúság szentjeivel. Ők a „vőlegény barátai”, és ők azok a sokak, akik Jelenések 19:9 szerint *a Bárány menyegzőjének vacsorájára hivatalosak*.